

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.108 van 26 maart 2002
in de zaak A. 95.569/XIV-3660.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat I. FLACHET,
 kantoor houdende te 9040 GENT,
 Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 14 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS die, loco advocaat I. FLACHET, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 23 mei 2000 en zich vluchteling verklaart op 24 mei 2000; dat op 9 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 16 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel als volgt uiteenzet:

“Onvoldoende motivatie

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Het relaas van verzoeker wordt niet weerlegd. Er wordt hoofdzakelijk in de bestreden beslissing gesteld dat de feiten aangehaald door verzoeker niet zwaarwichtig genoeg zijn. Vooral op die basis weigert men een serieus onderzoek naar de grond van de zaak te voeren. De aangehaalde feiten zijn nochtans volstrekt voldoende om een onderzoek ten gronde te rechtvaardigen. Dit onderzoek is nodig om inderdaad de serieuze elementen die verzoeker aanhaalt betreffende een tegen hem gerichte vervolging diepgaand te onderzoeken. Aanwijzingen van het weigeren van medische verzorging, bedreigingen wegens het stuiten op een corrupte situatie, jobverlies en een gebrek aan bescherming van de overheid zijn ten zeerste elementen die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van de etnische afkomst van verzoeker. Al deze elementen dienen serieus onderzocht te worden.

In tweede instantie verwijst de bestreden beslissing naar 'merkwaardigheden' in de feiten zoals aangegeven door verzoeker bij de verschillende verhoren en op een aantal zaken die verzoeker in eerste instantie niet vermeld zou hebben.

Er moet benadrukt worden dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker zelf zeer miniem zijn en te verklaren zijn door het feit dat het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken in bijzonder slechte omstandigheden doorgaat. Er moet bovendien op gewezen worden dat "kanker" een natuurlijke dood is. Wanneer men dan weet dat het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken op een drafje afgehandeld wordt kunnen deze argumenten alles behalve beschouwd worden als een voldoende motivering.

Pas bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft een verhoor plaatsgegrepen dat ernstig was.

Maar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen weerlegt op geen enkel moment het concrete en gedetailleerde relaas van verzoeker.

De motivering is onvoldoende. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient er op zijn minst een onderzoek ten gronde gevoerd te worden.”;

2.1.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motivering voldoende zou zijn; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit komt dat er in hoofde van de verzoekende partij geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging kan worden in aanmerking genomen; dat hij deze beslissing onder meer steunt op het motief dat “de door betrokkene ingeroepen hoofdreden om zijn asielrelaas te staven, nl. het feit dat betrokkene niet de nodige medische verzorging zou krijgen in Bulgarije enerzijds omwille van zijn etnische origine, anderzijds omwille van een conflict tussen betrokkenes moeder en de hoofdarts van de orthopedie-afdeling, dient te worden opgemerkt dat dit element onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden beschouwd”; dat de commissaris-generaal ook oordeelt dat de overige door de verzoekende partij ingeroepen feiten, met name de weigering van vrijstelling van militaire dienst, de werkloosheid en de niet-toekenning van een studiebeurs, “niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd”;

Overwegende dat, wat deze motieven betreft, de verzoekende partij zich er toe beperkt te stellen dat “het relaas van verzoeker (...) niet (wordt) weerlegd”, dat de door haar “aangehaalde feiten (...) volstrekt voldoende (zijn) om een onderzoek ten gronde te rechtvaardigen”; dat de verzoekende partij verzuimt uit te leggen waarom deze elementen naar haar mening, voldoende zwaarwichtig zouden zijn om als vervolging in de zin van het

Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen te kunnen worden beschouwd;

dat deze algemeenheden de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van deze motieven te oordelen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was; dat het middel, voor zover het kritiek uit op de vaststelling van de eerste verwerende partij dat de door haar in het kader van de asielprocedure naar voren gebrachte elementen, met name het niet-verkrijgen van de nodige medische verzorging, de weigering van vrijstelling van militaire dienst, de werkloosheid en de niet-toekenning van een studiebeurs, “niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd”, niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij ook inhoudelijke kritiek uit op de overige motieven van de bestreden beslissing; dat evenwel de hiervoor wettig bevonden motieven de bestreden beslissing op zich dragen; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel als volgt uiteenzet:

“Miskenning Conventie van Genève

De bestreden beslissing stelt dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn voor een vrees van een schending van de Conventie.

Dit klopt niet.

Uit het relaas van verzoeker blijkt duidelijk dat er reeds een schending geweest is zoals hoger beschreven. De overheid is hieraan medeschuldig. Verzoeker kan dan ook geen bescherming zoeken bij de overheid.

Bij een terugkeer, al dan niet gedwongen, zullen er nog meer schendingen zijn. Dit staat vast. Turkse zigeuners zijn niet meer welkom in Bulgarije, zeker niet diegenen die zijn weggegaan. Alle bezittingen zijn afgenomen.”;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.